

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoCsp/32/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118212587
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5118212587.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom tamtiež, proti žalovanému N. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom F., J. M. R. XXX/X, o zaplatenie 1.030,14 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25Csp/115/2018-223 zo dňa 19. januára 2021 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Strany **n e m a j ú** nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) okresný súd žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá podlieha právnemu režimu zákona č. 129/2010 Z.z. Opätovne preskúmal dotknutú zmluvu aj s ohľadom na § 11 ods. 2 označeného zákona. Okresný súd mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., pretože si nezistil žiadne údaje („snáď okrem údajov o výške invalidného dôchodku žalovaného“). Rovnako nezistil žiadne výdavky, rodinný stav spotrebiteľa a neboli mu známe ani údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, resp. žiadne takéto dôkazy „do konania nedoložil“.

2. Zároveň okresný súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, čím je platnosť postúpenia predmetnej pohľadávky spochybnená. „Celkom na záver“ uviedol, že žalobcovi (správne žalovanému; pozn. odvolacieho súdu) boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 930 eur, z ktorých uhradil akontáciu vo výške 400 eur, v dôsledku čoho s odkazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. by mal žalovaný žalobcovi vrátiť len 530 eur. Nakoľko už právoplatným rozsudkom zo dňa 27.8.2019, resp. jeho časťou, bola takáto povinnosť žalovanému (vrátane súvisiaceho príslušenstva) uložená, v zostatku uplatneného nároku okresný súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

3. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu, keďže ich úspech v spore bol približne rovnaký.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žalovaný bude zaviazaný zaplatiť mu aj sumu 500,14 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05% z tejto sumy od 3.11.2015 do zaplatenia. Poukazoval na to, že aktívnu legitimitáciu v tomto spore preukázal oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu ním uvedenú v zmluve o úvere. V konaní predložil výzvy svojho právneho predchodcu z 27.8.2015, ako aj z

28.10.2015, čím preukázal i splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

5. Odvolateľ tvrdil, že okresný súd bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia nepovažoval dotknuté za výzvy spĺňajúce zákonné predpoklady výzvy pred postúpením bankovej pohľadávky. V tejto spojitosti uviedol, že zákon o bankách neuvádza, akú formou má mať výzva banky pred postúpením, uvádza len obsahové náležitosti predmetnej výzvy a tie v konkrétnostiach súdnej veci splnené boli. Dodal, že žalovaná pohľadávka je primárne pohľadávkou nebankového subjektu (spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s.), ktorej vlastníkom sa banka stala až následne, v dôsledku zlúčenia subjektov.

6. Žalobca namietal tiež nesprávne skutkové zistenie okresného súdu o rozsahu plnenia vykonaného žalovaným. Žalovaný pri prevzatí tovaru, ktorého cena bola financovaná formou úveru, zaplatil len akontáciu v sume 400 eur. Kúpna cena daného tovaru činila 1330 eur, čo po odrátaní akontácie predstavuje práve sumu 930 eur nárokovanú v súdnej veci. Inými slovami, žalovaným uhradená akontácia vo výške 400 eur nepredstavuje plnenie na úver.

7. Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

8. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP; hoci prioritne z iných dôvodov.

9. Okresný súd po (čiastočnom) zrušení prvotného meritórneho rozhodnutia uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/253/2019 z 28.5.2020 dôsledne nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, ktorý bol pre neho záväzný (§ 391 ods. 2 CSP). Fakticky vôbec sa nezaoberal otázkou premlčania, ktorá (aj z hľadiska procesnej ekonomie) bola/je prioritnou.

10. Je nepochybné, že v súdnej veci ide o spotrebiteľský spor, pričom v zmysle § 54a v spojení s § 879v Obč. zák., ktorými ustanoveniami reagoval zákonodarca na verdikt ústavného súdu ohľadne protiústavnosti ustanovenia § 5b zákona 250/2007 Z.z., premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať, ktoré okolnosti posudzuje súd z úradnej povinnosti. Medzi stranami bolo nesporné, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru poskytnutého žalovanému, v ktorom prípade je z hľadiska premlčania určujúcim ustanovenie § 103 veta druhá Obč. zák.

11. Obe strany (z pohľadu dopadov na výsledok sporu predovšetkým žalobca) boli nielen na možnosť, ale až na nutnosť aplikácie dotknutých zákonných ustanovení výslovne upozornené vo vyššie označenom uznesení odvolacieho súdu. Nadväzne ich aplikácia nemôže a nie je pre strany sporu prekvapivá. Krajský súd zdôrazňuje, že žalobca napriek uvedenému jednoznačnému upozorneniu na eventualitu iného právneho posúdenia v štádiu konania po zrušení prvého rozsudku zostal v danom smere úplne pasívny; neposkytol žiadnu svoju (proti)argumentáciu.

12. Žalobca v priebehu celého prvoinštančného konania (i v podanom odvolaní) výslovne označuje za výzvu predchádzajúcu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru výzvu jeho právneho predchodcu z 27.8.2015. Z jej obsahu je jednoznačné, že splátkou, pre neuhradenie ktorej (neskôr) došlo k zosplateniu dlhu/úveru, je splátka splatná v mesiaci jún 2015 (č.l. 15 spisu).

13. Ustanovenie § 103 veta druhá Obč. zák. výslovne vymedzuje začiatok plynutia premlčacej (podľa § 101 Obč. zák. všeobecnej trojročnej) doby celého dlhu dňom zročnosti nesplnenej splátky. V súdnom prípade tak premlčacia doba vo vzťahu k celému dlhu začala plynúť dňa 20.6.2015 a uplynula 20.6.2018. Keďže žaloba bola na súd podaná až dňa 23.8.2018, stalo sa tak po uplynutí premlčacej doby, preto s prihliadnutím na vyššie definované povinnosti konajúceho súdu vo veci ochrany spotrebiteľa bolo potrebné žalobu zamietnuť. Len pre úplnosť je žiaduce dodať, že vzhľadom na právoplatnosť (časti) v poradí prvého rozsudku okresného súdu, dotknutý záver naň nie je prípustné aplikovať.

14. Nad rámec určujúceho stanoviska odvolacieho súdu je možné dodať, že neobstojí ani tvrdenie žalobcu o preukázaní aktívnej legitímácie odvodzovanej od postúpenia pohľadávky od jeho (bezprostredného) právneho predchodcu - od banky. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách „Ak je napriek písomnej výzve banky ... jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke ... môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta...“

15. Skutočnosť, že prvotne bol úver žalovanému poskytnutý spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., ktorá nie je/ nebola bankou, v tomto smere nie je významnou. Určujúce je, že zánikom označenej

spoločnosti sa D. A. H., a.s., stala jej právnym nástupcom (čo výslovne potvrdzuje i žalobca, vrátane odvolacieho štádia konania), žalovaný sa tak stal klientom banky a súvisiaca pohľadávka získala povahu bankového záväzku. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno vyvodíť, že by sa mal vzťahovať len na tie pohľadávky, ktoré boli „od počiatku“ bankové. Inými slovami, dotknutý právny režim v plnej miere dopadá na pohľadávky banky, v ktorých bola v pozícii veriteľa od vzniku konkrétneho záväzkového vzťahu, ako i na pohľadávky, v ktorých zákonom predpokladaným spôsobom získala postavenie veriteľa v neskoršom období po vzniku záväzku/pohľadávky.

16. Nadväzne je zrejmé, že na platné postúpenie pohľadávky z (bezprostredného) právneho predchodcu žalobcu (D., a.s.) na aktuálneho žalobcu Intrum Slovakia, s.r.o. sa vyžaduje splnenie podmienok vymedzených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Jednou z týchto podmienok je písomná výzva banky. Žalujúca strana (bez ohľadu, či na nej vystupovala D. A. H., a.s., alebo Intrum Slovakia, s.r.o.) ani len netvrdí, že by banka zaslala písomné upozornenie/výzvu svojmu klientovi (v súdnej veci žalovanému), ktorú by bolo možné považovať za výzvu v zmysle označeného zákonného ustanovenia. Aj v odvolacom konaní žalujúca strana zdôrazňuje výzvu zaslanú ešte právnym predchodcom oboch neskorších žalobcov, t.j. spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s.

17. To znamená, že pôvodný žalobca v podstate úplne odignoroval zmenu charakteru záväzku žalovaného (nieť pochybností, že v rozhodnom čase išlo o „peňažný záväzok voči banke“, ako ho definuje § 92 ods. 8 Zákona o bankách). Z daného titulu je nevyhnutné uzavrieť, že postúpenie posudzovanej pohľadávky nerešpektovalo podmienky vymedzené dotknutou právnou normou, preto nie je platné (bližšie aj rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 60/2018) a teda žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný.

18. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že právny úkon Consumer Holding Finance, a.s., sa nemôže v konkrétnostiach súdnej veci považovať za úkon banky len preto, že neskorším právnym nástupcom tejto spoločnosti bola práve banka (D., a.s.). Označená obchodná spoločnosť nie je/nebola bankou, preto nie je prípustné dotknutému úkonu pripisovať relevanciu aj z hľadiska právnych povinností banky. Nielenže v danom čase z ničoho nevyplýval takýto budúci sled udalostí, ale ani adresát úkonu (žalovaný) nemal najmenší dôvod vnímať danú výzvu i v predmetnom (v období doručenia čisto hypotetickom) kontexte.

19. Nakoľko uplatňovaný nárok ako premlčaný nie je možné v súdnom konaní priznať (obdobne by uvedenému bránil i nedostatok aktívnej vecnej legitimácie), je bez významu, že žalobcova námietka ohľadne rozsahu poskytnutého úveru a rozsahu jeho nevrátenia by inak bola opodstatnená. Žalovaným zaplatená akontácia nebola plnením/vrátením časti poskytnutého úveru a teda ani v prípade bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by ju nebolo možné zohľadňovať ako „platbu na úver“.

20. Z vyššie konštatovaných dôvodov krajský súd napadnutý rozsudok v meritórnej časti potvrdil ako vecne správny.

21. Žalobca síce odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ale vo vzťahu k výroku o trovách konania nevymedzil žiadne odvolacie námietky. Nadväzne, potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti zakladá vecnú správnosť aj od nej priamo závislého výroku o náhrade trov konania. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd primerane aplikoval zásadu pomerného úspechu v spore (§ 255 ods. 2 CSP), keď zohľadnil tak výsledok aktuálnej časti sporu, ako aj už právoplatnú časť/výrok prvého rozsudku.

22. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že strany nemajú nárok na ich náhradu. Odvolateľ - žalobca nebol v aktuálnom odvolacom konaní (vôbec) úspešný, preto mu nevzniká nárok na náhradu jeho trov; naproti tomu žalovanému žiadne trovy konania v súvislosti terajším odvolacím prieskumom nevznikli. Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania zodpovedá aj východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.